

Ἀγαπητὲ Σκόκε,

Μοῦ ζήτησες τὸ pendant τῆς ἐπαρχιακῆς εἰκόνας «πρὸς καταδίωξιν τῶν ληστῶν» ποῦ σοῦ ἔστειλα γιὰ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ 96, κ' ἐγὼ — πῶς νὰ σοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι; — σοῦ στέλνω τὴν «πρὸς καταμέτρησιν τῆς ξυλείας» εἰκόνα· κ' ἡ πρώτη καθὼς κ' ἡ σημερινὴ εἶνε εἰκόνες ἐκ τοῦ φυσικοῦ· ἡ φαντασία δὲν ἠδούλεψε καθόλου· ἡ πέννα μου ἐχρησίμεισε ὡς φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ τίποτε παραπάνω· εἰς' εὐχαριστημένος; Αὐτὸ τὸ ξέρεις πειὰ σὺ κ' οἱ ἀναγνώσται σου! Ἐγὼ ἓνα μοναχὰ ξέρω καὶ σοῦ τὸ λέω, πῶς εἶμαι δηλ. ὑπερευχαριστημένος μαζῆ σου γιατί με ἐξαναγκάζεις — μ' ἐκθιάζεις, τὸ σωστότερον — μιὰ φορὰ τὸ χρόνο ν' ἀφήνω τὴν παθολογία μου καὶ νὰ θυμοῦμαι τὰ παληὰ μας.

Σὲ φιλῶ

Δ. Π. Τ.

ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΜΕΤΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΞΥΛΕΙΑΣ

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἄνάθεμά το γιὰ κοκορέτσι! Εἶχε γεμίσει τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Τσίβου ἀπ' τὴ μυρωδιά του· τὰ σάλια μας πέφτανε καὶ τὰ μάτια μας ἦσαν μὲ πόθο ἐρωτικὸ καρφωμένα στὸ χέρι τοῦ λυγδιάρη Βούλγαρη ποῦ τὸ ἔκρατοῦσε μὲ ἐπίδειξι· τοῦ κάκου ὁ Μπαρμπανικόλας ὁ κοκορετσαῖς, ὁ μοναδικὸς ἀντεροβιομήχανος τοῦ χωριοῦ μας, ἔκορτε βόλταις μέσ' στὸ ξενοδοχεῖον διαλαλῶν κομπαστικῶς μὲ φωνὴν βαρυτόνου τὸ συνώνυμον ἐμπόρευσμά του:

— Νὰ τὸ φᾶς ἀγραφιώτικο!

— Ἐχω πρᾶμμα καλὸ

Καὶ δὲν περικαλῶ!

— Ἄλλο στὸν τόπο

γέροντας δὲν ἔχει κόπο!

καὶ ἀνταλλάσων μὲ τὸν Θωμᾶ τὸν ξενοδόχο ἓνα κομμάτι κο-

κορέτσι μ' ένα ποτήρι τσίπουρο ! του χάρου δια τῶν ἀνω-
τέρω αὐτοσχεδίων στίχων καὶ δι' ἄλλων τετριμμένων ἀστείων
του μᾶς παρακινούσε νὰ τὸν ἀπαλλάξωμεν ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ

Ἐο κ. κοκορέτσι;

μπηγιάτικο μεζέ του ! τὰ
μάτια μας δὲν ξεκολλοῦσαν
ἀπὸ τὸ μυρωδάτο κοκορέτσι
τοῦ Βούλγαρη· καὶ νὰ ἦτο
μόνον αὐτό, ὑπομονή ! ἀλλὰ
ποῦ εἴμαστε ἀκόμα ; ποῦ νὰ
φαντασθοῦμε τί μᾶς περίμενε ;
ἡ λαιμαργία μας ἔφθασε στὸ
κατακόρυφον σᾶν πρόβαλε
στὴν πόρτα ἄλλος Βούλγαρος
κρατῶντας στὸ ζερβί του χέρι
τὴν ἄκρη μιᾶς σούβλας τῆς
ὁποίας τὴν ἄλλη ἄκρη κρα-
τοῦσε ἄλλος συμπατριώτης
του· καὶ στὴ σούβλα αὐτὴ
τί ἦτανε, παναγία μου ; Ἐνα

ἀρνί, ὡς δέκα ὀκάδες, τετράπαχο καὶ καλοψημένο ! Τὴν σού-
βλα ἔπῃχαν καὶ τὴν ἔστησαν μ' εὐλάβειαν στὸν τοῖχο, ἀπέ-
ναντί μας· ὁ Χριστάκης δὲν βάσταξε καὶ λέει στὸν μάγερα :

— Βασίλειε ! τί κάθεσαι καὶ δὲν γίνεσαι
βουλγαροκτόνος ;

Κ' ἔπειτα στὸν Βούλγαρο ποῦ κρατοῦσε τὸ
κοκορέτσι :

— Γιὰ ποιόνα τόση ἐτοιμασία, πατριώτη ;

— Γιὰ τὸν κύρ ἔμπορα καὶ τοῦ δασάρ-
χη· τοὺς κἀν' τὰβλα τ' ἀφεντικὸ γιὰτ' ἦρ-
θαν κὶ καταμέτρσαν τὰ ξῦλα ποῦχοιμ' κατ-
βάσει κἀτ' στοῦ σταθμό...

— Δίκηο ἔχει ! τόσο κόπο κάνανε οἱ ἄν-
θρωποι !

Ἐδικαιώσαμεν καὶ μετς ἐνδομύχως τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ
νὰ μὴ δυσαρεστήσωμεν τὸν φίλο μας, καὶ ἀρχίσσαμεν νὰ κα-
ταβροχθίζωμε τὰ ἄνευ λοβίωv κ ο υ κ ἱ α τὰ ὅποια μᾶς
σερβίρισε ὁ αὐτοσχεδῖος μάγειρος κύρ Βασίλης, ἐνῶ ὁ Θω-

Ἐο κ. Μαρτρονικόλης

μᾶς κατεγίνετο νὰ στρώση στὴ μέση τὸ τραπέζι γιὰ τὸν κύρ ἔφορο καὶ τὸν δασάρχη ποῦ θάρχόντουσαν κουρασμένοι· καὶ σὲ λίγο νᾶσου κι' αὐτοί!...

Καὶ μηγαρίς ἦσαν ἓνας ἢ δύο; Σωστή ἐπίδρομὴ Βεγγαζίων! ἔμπροστὰ ἤρχετο ὁ ἔφορος, πενηντάρης, ψηλὸς καὶ κοιλαρᾶς· κατόπιν του ὁ δασάρχης, ὑπομóιραρχος μὲ φαρὰ γένεια καὶ μὲ φυσιογνωμία ποῦ δὲν ἔλεγε τίποτε· τρίτος ἓνας λοχαγὸς ἀστυνόμος, ἀνοιχτόκαρδος καὶ χωρατατζῆς ἄνθρωπος, ποῦ ἤλθε ἐπικουρία γιὰ τὴν καταβρόχθισι τοῦ ἀρνιοῦ δὲν ἤξεύρω ἀπὸ πειὰ γειτονικὴ ἀστυνομία· ἔπειτα ὁ ἀστυνόμος μας, ποζᾶτος καὶ ψηλόχονδρος ἀνθυπασπιστῆς τοῦ ἰππικοῦ μ' ἓνα βούρδουλα πλεγμένο μὲ σύρματα στὸ χέρι, τὸ σύμβολον δηλ. τοῦ ἀξιώματός του· ἀπ' αὐτὸν ἓνας ἐνωμοτάρχης κοντὸς καὶ ξουρισμένος ποῦχε τὸ μοῦτρό του σφιγμένο καὶ κατακόκκινο καὶ τὰ χεῖλια σουφρωμένα, σὰν νᾶπασχε ἀπὸ χρόνιαν δυσκοιλιότητα ὁ ἄνθρωπος· τὸν ἀκολουθοῦσε ἓνας χωροφύλακας δασικὸς ἀπ' τοὺς παληοὺς ποῦ σ' ἔπιανε τρομάρα νὰ τὸν ἔβλεπες καὶ τελευταῖον ἤρχετο τὸ θῦμα, τ' ἀφεντικὸ ὁ Μαστρονικόλας ποῦχε τὰ ξῦλα στὸ σταθμό, μακεδόνας χωρικὸς ὁ ἄμοιρος, μὲ φέσι καὶ τσαρούχια καὶ βλαχόκαλτσες, φορτωμένος μὲ ὅλα τὰ ἐργαλεῖα τῆς καταμετρήσεως, σὰν ὁ Χριστὸς τὸν σταυρό του, μὲ διαβήταις καὶ πῆγες καὶ τὰ ρέστα.

Ὁ κ. Εἰρηνοδίκης

Μὲ φόρα καὶ μὲ γέλοια μπῆκαν μέσα· ἴσια καὶ στὸ τραπέζι· κάθησαν.

- Φέρε μας τὸ κοχορέτσι, βρέ!
- Φέρε μας τσίπουρο!
- Κάνε γρήγορα!... κουνήσου λίγο!...
- Ἀμέσως!!!
- Ἐχεις βάλει τὸ κρασί στὸ πηγάδι νὰ κρυώνη;
- Πετάξου σύ, ρὲ χαλντούπη, κεῖ στὸ Μπαρμπαθόδωρο καὶ πάρε μας ντομάτες!... δὸς του μιὰ δραχμὴ, Θωμᾶ, νὰ πάρη καμμιὰ ὀκᾶ!...

— 'Αμέσως !!!

'Ο Βούλγαρης τούς ἔφερε τὸ κοκορέτσι κομμένο σὲ δυὸ πιάτα, ὁ Μαστρονικόλας τούς σεργίρισε μόνος του τὸ τσίπουρο καὶ ὁ λοχαγὸς ὁ χωρατατζῆς ἐπεδόθη εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν διαμελισμὸν τοῦ ἄρνιου.

'Ο κ. 'Εφορος

Κάθησαν, ἔφαγαν σὰν λύκοι, ἤπιαν σὰν νεροφεῖδες· γελοῦσαν, φώναζαν, ἔλεγαν σοβαρά, ἔλεγαν ἀστεῖα, μιλοῦσαν γιὰ τὴν Κρήτη, γιὰ τὸν συμβιβασμὸ, τί ἔκαναν στὴ ζωὴ τους, πόσους ζωοκλέπτας ἔπιασε ὁ ἀστυνόμος μας, πόσα λαθραῖα κατέσχεσε ὁ δασάρχης, πόσας μεταθέσεις ἔφαγε ὁ ἔφορος γιατί ἐξεπλήρωνε πιστῶς τὸ καθήκον του ! κι' ὁ δύστυχος ὁ Μαστρονικόλας, τὸ θυμὰ τους, σὲ μιὰ γωνιά τοῦ τραπέζιου ζαρωμένος μόλις ἄγγιζε τὰ φαγητὰ κ' ἐγελοῦσε βλακωδῶς εἶτε

σοβαρὰ εἶτε ἀστεῖα ἔλεγαν οἱ δῆμοί του· νόμιζε ὁ ἔρημος πῶς τούς εὐχαριστοῦσε μὲ τὸ ἀδιάκοπο γέλιο του ! . . .

Ἐεπαστρέφτηκαν ὅλα ἀπ' τὸ τραπέζι· κοκκαλάκι δὲν ἔμεινε . . . Φοβερὸς αὐτὸς ὁ κύρ ἔφορος καὶ ἡ παρέα του· δέκα ὀκάδες κρέας καὶ μιὰ ὀκᾶ ντομάτες μὲ τῆς ἀνάλογες σαρδελλαῖς καὶ τὸ τυρὶ πέντε ἄνθρωποι ! . . .

— Μωρ' αὐτὸς ἔφαγε καὶ τὴ φούντα τοῦ φεσιοῦ τοῦ Μακεδόνα ! . . . μᾶς εἶπε σιγαλὰ ὁ 'Αλέκος καὶ δὲν εἶχε ἄδικο γιατί ἡ φούντα τοῦ Μαστρονικόλα ἔλειπε.

κ. 'Αστυνόμος

'Ο κ. 'Ενωμεταρχεις

Στὰ φρούτα—εἶχαν καὶ φρούτα, βερύκκοκα μιὰ καὶ σαράντα ἢ ὀκᾶ !— ὁ κύρ ἔφορος σκέφθηκε πῶς ἔπρεπε νὰ κάμῃ καὶ μιὰ πρόποσι στὸν 'Αμφιτρώνα· καὶ χωρὶς νὰ σηκωθῆ ἐπάνω, εἶσι ἀπ' τὴ θέσι του, τοῦ λείει κατακόκκινος ἀπ' τὴ πολυφαγία κι' ἀπ' τὸ κρασί :

— Σᾶς ξέρω γὼ τί παληανθρώποι εἶσατε σεῖς ! δηλό-

νετε για χίλια κομμάτια ξύλα και κατεβάζετε χίλια διακόσια και δύο χιλιάδες... μα δεν μας γελάτε 'μας! τα τερτίπια σας τα ξέρουμε, χαμαλαριά!... νά, του λόγου σου, σου κόψαμε πρωτόκολλο για τρακόσια κομμάτια!... κᾶνα δυο χιλιαδοῦλες πρόστιμο, ἄν ἀγαπᾶς...

Ὁ ἄμοιρος ὁ Μαστρονικόλας σκέφθηκε πῶς πρέπει νὰ γελάση κι' αὐτὴ τὴ φορὰ βλακωδῶς για τὸ χωρατὸ τοῦ κύρ ἔφορα, και 'μεῖς σκεφθήκαμε πῶς πρέπει νὰ πεταχθοῦμε ἔξω για νὰ γελάσωμεν ἀνετώτερα με τὴν ἀκεραιότητα τοῦ δημοσίου λειτουργοῦ ποῦ ξέρει και τ' ἄρνια νὰ τρώγη και πρωτόκολλα νὰ κόβη πρὸς ὄφελος τοῦ Δημοσίου!...

Ὁ κ. χωροφυλάξ
μετὰ τὸ γλέντι.

Τὸ γεῦμα ἐτελείωσε, μα τὰ βᾶσανα τοῦ Μαστρονικόλα δὲν 'τελείωσαν ἢ καταμέτρησις τῆς ξυλείας βᾶσταξε πέντε 'μέραις ἀκόμη κατὰ τὰς ὁποίας τακτικώτατα παρετίθετο τὸ ψητὸ ἄρνι και ἡ ντοματοσαλάτα στοὺς δημοσίους λειτουργοὺς ὅταν δὲ πειὰ τελείωσε ἡ καταμέτρησις ἐπέισθηκα πῶς εἶχε δίκαιον ὁ φίλος μας ὁ 'Αλέκος διότι ὄχι μόνον τὴν φούντα τοῦ φεσιοῦ τοῦ Μαστρονικόλα εἶχαν φάει ἀλλὰ και τοὺς πάτους τῶν τσαρουχιῶν του.

Ὁ κ. Μαστρονικόλας

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς χαρτοπαίκτην

ΔΕΝ τοῦμεινε πιὸ ἄλλη καταντῖά,
μονάχα ἡ γυναῖκα του τοῦ μένει!

'Αλλὰ και πρὶν τὴ χάση 'ς τὰ χαρτιά,
τὴν ἔχει ὁ κακόμοιρος, χαμένη.

[Ἐκ τῶν τοῦ Γ Σουρῆ].